

LA LLUERNA

Un relat de: [celesti1462](#)

LA LLUERNA

Mai no li havia agradat el conte d'en Patufet tal com son pare li explicava així que abans d'arribar a la panxa del bou en Peret ja feia veure que dormia, esperava el petó de bona nit i somreia per dintre veient-lo com se n'anava. Estirava el cobrellit fins més amunt del cap. Arraulit, serrava les dents i tremolava tot i ser estiu. Als seus set anys encara li feia por dormir amb els llums apagats. Però ja era gran i per això no el deixaven tenir-los encesos. Feia molt de temps que no el visitaven els monstres ni se li ficaven sota el llit però encara sentia sovint de matinada aquell fred intens entre les cuixes, Com un got d'aigua vessant entre somnis, un torrent esfilagarsant-se cames avall.

Ahir va tornar a succeir. Mentre imaginava en Patufet sortint pel forat del cul del bou, tot empastifat de caca pudenta i envoltat d'aquella flaire semblant a la que ell mateix deixava anar després de menjar ous passats per aigua, es va adormir. Es trobà aleshores, de sobte, envoltat de fosc. Un soroll desagradable i repetitiu no deixava de foradar-li els timpans i pensava que acabaria per sortir-li sang de les orelles. El so, bestial, s'assemblava al ronc d'un gat immens que s'hagués ajagut damunt seu, entumint-li les cames. Així eixordat, tancava fort els ulls per no sentir-hi. Batecs de budells digerint-lo a poc a poc li humitejaven el cos, tot ell, a fi d'anar-lo molent fins aconseguir-ne una massa més fina cada vegada que pogués ésser absorbida amb prou facilitat.

Ja no es veia els dits, completament líquüats, i les mans -com munyons arrodonits- començaven a desprendre llefiscoses gotes de pell, sang i carn que es perdien dessota seu. Li vingueren ganes de cridar però no pogué. Degut a la progressiva degradació els llavis se li havien fet una pasta que els havia soldat en un de sol i no podia obrir-los. Per tant, tampoc no podia dir fava, ni pésol, ni cacauet.

Espantat, no sabia què fer. Se sentia com en una peixera d'aigua molt freda que el feia tremolar i carrisquejar les dents. Dugué allò que encara tenia de mans cap a l'entrecreix i se sentí vessar sense fi. Notava com el melic se li omplia d'aquell líquid congelat, com l'esquena es contreia de fred i es tancava la porta del congelador damunt seu. Fred. Angoixa. Por.

La peixera esclatà de sobte en mil bocins, mil cristalls de quars esmicolats en un no-res. L'aigua freda s'escampà per tot el llit i en Peret, xop com un hipopòtam, començà a caure sense fre, estirat pels peus per una tremenda força desconeguda. En arribar al terra, rebotà quatre cops, cinc, sis... Fins que aquell petit cos restà immòbil assegut damunt d'un bassal d'aigua tenebrosa. Mirà d'obrir els ulls, a poc a poc.

La llum s'atañava vertiginosa. Allò que mig instant abans no era res més que un punt de lluentor al final de la foscor, era ara una circumferència que ocupava gairebé tot l'espai del seu esguard. I no s'aturava. Pensà de cop en un tren, un tren que se l'enduria a trossets fins que s'acabessin les vies, en aquell penya-segat que cau a plom damunt la mar.. Tancà de nou els ulls, enlluernat i encegat per la lluminària, i esperà resignat el cop final... Però el xoc no esdevingué mai. En lloc d'això se sentí bressolat per aquella llum que ara, esmorteïda per les mans de la mare, el confortava, tranquil·litzant-lo. Obrí les parpelles de bat a bat i es trobà de cara amb aquell rostre que el mirava, dolçament encuriós. La mare sostenia encara la llanterna amb una ma, abans que es fes la llum a l'habitació. El pare venia al darrere, esverat.

-Pere, Pere...!!!- el pare, quan estava enfadat no li deia Peret, sino Pere. De vegades, si ho estava molt, d'emprenyat, li deia Pere-Joan que era el seu nom complert. Pere per la mare i Joan pel pare ja que cap dels dos no havia volgut donar el braç a tòrçer a l'hora de batejar-lo-. Ja t'has tornat a pixar al llit, carambes!!

-Deixa'l estar, Ton. Que no et pixaves mai al llit, tu? Vinga, Peret, aixeca't que et rentarem. Un bany ben calentonet t'anirà de fàbula. Després de la tempesta d'aquesta nit, la ventada i el fred, no m'estranya que hagi mullat el llit.

El noi, avergonyit encara pero consolat per l'amor de la mare i els seus dolços mots, només tingué esma, esgotat i mort de fred, per preguntar...

-Mare... Sort de la llum... L'aigua del mar semblava freda. Ah, però, de debò que aquesta nit ha plogut..? Mentrestant, l'última lluernia de l'estiu plegava les ales i s'encongia sabent que no tornaria.

-